

popudu, či na základě pokynů odjinud, nezáleží, ježto § 76 tr. zák. v tom směru nerozlišuje. Že obžalovaným šlo o to, by násilně zmíněné úřady v jejich působnosti rušili a že si toho byli též úplně vědomi, vychází jasně na jevo z celého jejich počínání si a zjištěného stavu věci, najmě výroků obžalovaných. Zjištění nalézacího soudu nedovolují z důvodu shora uvedeného zaujati st a n o v i s k o k o d s o u z e n í obžalovaných pro zločin dle § 68 tr. z., odůvodňují však, jakž ukázáno, uznati obžalované vinnými zločinem veřejného násilí dle § 76 tr. zák.

Čís. 417.

Volné hodnocení výsledků průvodních soudem nalézacím nesmí se zvrhnouti v čirou libovůli.

Ku odsuzujícímu výroku dle § 93 tr. zák. třeba zjistiti vědomí pachatelovo, že napadeného obmezoval v jeho osobní svobodě proti jeho vůli.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1921, Kr I 41/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 20. října 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zprznění dle § 128 tr. zák. a zločinem obmezování osobní svobody dle § 93 tr. zák., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu prvě stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Soud nalézací přes tvrzení obžalovaného, že nevěděl, že Hermína T-ová 14. roku ještě nepřekročila, že jí měl za starší a že její tvrzení, že mu okolnost prvuvedenou výslovně sdělila, nespočívá na pravdě, vzhledem »ku zcela určité výpovědi svědkyně a ku pravdivému vylíčení věci před soudem« uvěřil tvrzení Hermíny T-ové, že obžalovanému sdělila, že chodí ještě do školy a teprve v březnu dovrší 14. rok a uznal na tomto podkladě obžalovaného vinným zločinem zprznění. Právem vytýká zmateční stížnost rozsudku ve výroku tom zmatečnost z důvodu neúplnosti dle § 281 čís. 5 tr. ř. Ovšem přenechává zákon v druhém odstavci § 258 tr. ř. posouzení svědkovy věrohodnosti volnému uvážení soudu. Avšak toto volné uvážení nelze naprosto klásti na roveň pouhé libovůli. Zákon výslovně poukazuje soud, by zkoumal průvody jak samy o sobě tak i v jich vnitřní souvislosti pečlivě a svědomitě a rozhodí otázku, sluší-li skutečnost míti za prokázanou, dle svého volného, ze svědomitého uvážení všech pro a proti svědčících průvodů čerpaného přesvědčení. Záruku, že skutečně bylo předpisu toho šetřeno, poskytují předpisy §§ 270, čís. 5, 281 čís. 5 tr. ř., týkající se obsahu důvodů rozsudku. Těmto předpisům nevyhovují však naprosto důvody rozsudku ohledně věrohodnosti dotyčného, obžalovaným popíraného údaje svědkyně. Dovolávání se pravdivého vylíčení věci svědkyní jest vůbec nemístné, poněvadž o otázce pravdivosti té ve směru závažném má právě teprve býti usuzováno a rozhodováno. Soud pak zcela mlčením pomínil výsledky trestního řízení, jež při posuzování věrohodnosti svědkyně nutně měly býti vzaty v úvahu. Především měla Hermína T-ová vzezření dívky starší 14 let, jak potvrdili soudní lékaři ve svém posudku. Dle toho neměl ovšem obžalovaný

příčiny, by se po věku dívky zvláště vyptával. Dále potvrdil učitel Hermíny T-ové jako svědek na základě vlastního tříletého styku s děvčetem, že její pravdivost není nepochybná. Týž dosvědčil též, že uvedená žákyně navštěvovala školu jen do 16. prosince 1919. S tím však nesrovnává se její výpověď, že v lednu 1920 na otázku obžalovaného prý výslovně odpověděla, že ještě chodí do školy. Rovněž nesmělo býti pomínuto, že svědkyně při svém předběžném výslechu výslovně popřela, že by jí byl obžalovaný dal nějaké peníze, zvláště snad 100 K, kteroužto okolnost však při hlavním přelíčení připustila, omlouvajíc se tím, že na to při svém prvním výslechu — byvši soudem výslovně tázána — zapomněla. Různých nesrovnalostí ve vyličení děje svědkyní, jež zmáteční stížnost jednotlivě vytýká a jež činí i výrok rozsudku o naprosté určitosti výpovědi svědkyně pochybným, budiž zde jen mimochodem vzpomenu. Za takovýchto okolností jeví se výrok o rozhodující skutečnosti, zjišťující vědomí obžalovaného o nedospělém věku Hermíny T-ové výhradně na základě »zcela určité a věrohodné« výpovědi svědkyně neúplným a vedle § 281 čís. 5 tr. ř. vadným, pročež bylo odůvodněné zmáteční stížnosti do odsouzení obžalovaného pro zločin zprznění způsobem shora naznačeným vyhověno.

Odůvodněna jest však též zmáteční stížnost obžalovaného do odsouzení pro zločin veřejného násilí dle § 93 tr. zák. Soud nalézací obmezil se v důvodech rozsudku na zjištění zevnějšího příběhu mezi obžalovaným a Martou B-ovou, při čemž této v užívání její osobní svobody bylo překáženo. S otázkou úmyslu obžalovaného vůbec, jeho vědomí, že svým útokem na děvče toto v její osobní svobodě proti její vůli obmezoval, se rozsudek nijak nezabývá, nýbrž spokojuje se zcela všeobecným závěrem, že skutek obžalovaného »obsahuje veškeré podstatné známky zločinu dle § 93 tr. zák.«, pročež bylo obžalovaného zločinem tím vinným uznati. Než právě po stránce té, nijak nutně ze zjištěného příběhu nevyplývající, bylo na soudu, by otázkou viny obžalovaného se zabýval, to tím spíše, an obžalovaný líčí věc jako dostaveníčko na základě předchozí úmluvy, kde se s vážností odporu děvčete proti dotěrnostem mužovým zhusta nečítá. Jelikož rozsudek sám nezjišťuje, že by se byla Marta B-ová proti líbání obžalovaným, objímání a dalšímu již zřejmě necudnému postupu zvláště bránila a teprve tehda zjišťuje odpor se strany obžalované, když se obžalovaný pokusil ji položit na zem, bylo nezbytno především zjistiti, zda si obžalovaný vážnost tohoto odporu náležitě uvědomil a tím dospěl ku vědomí, že osobní svobodu dívky proti její vůli obmezuje. Neboť jen tehda mohl soud vysloviti, že skutek obžalovaného »obsahuje veškeré podstatné známky zločinu dle § 93 tr. zák.« Bez tohoto zjištění po stránce subjektivní jest výrok, odsuzující obžalovaného pro zločin veřejného násilí dle § 93 tr. zák., právně mylným.

Čís. 418.

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.)

Pletichy spáchané podloudným nákupem, zpracováním a dalším prodejem surových koží a usní továrníky a koželuhy.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1921, Kr I 828/20.)